

Nr 74.

Ankom till riksdagens kansli den 10 april 1931 kl. 12 m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om understöd i vissa fall åt värnpliktigs hustru och barn (familjeunderstöd) jämte en i ämnet väckt motion. (1:a avd.)

Uti en till riksdagen avlåten, den 20 februari 1931 dagtecknad proposition (nr 151), vilken hänvisats till statsutskottets förberedande behandling, har Kungl. Maj:t, under återopande av vid propositionen fogat utdrag av statsrådsprotokollet över försvarsärenden för samma dag, föreslagit riksdagen antaga följande

Förslag

till

Förordning om understöd i vissa fall åt värnpliktigs hustru och barn (familjeunderstöd).

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Under den tid, värnpliktig fullgör honom enligt gällande författningar åliggande värnpliktstjänstgöring i fredstid, kunna hans hustru och barn erhålla understöd av statsmedel enligt de i denna förordning stadgade grunder, såvida understöd är nödvändigt för deras uppehälle.

Finnes behov av understöd på sätt i första stycket sägs vara för handen, men är tillika uppenbart, att behovet icke föranledes av värnpliktstjänstgöringen, må understöd icke utgå.

2 §.

Understödet utgår med följande belopp för varje dag, den värnpliktige äger tillgodoräkna sig såsom tjänstgöringsdag, in- och utryckningsdagarna inberäknade, nämligen:

till arbetsför hustru och ett barn	1: 35 kr.
» » » » två eller flera barn	1: 75 »
» mindre arbetsför hustru	1: 35 »
» » » » och ett barn.....	1: 75 »
» » » » » två eller flera barn	2: 20 »
» ett barn, om fadern är änklings eller frånskild.....	1: 35 »
» två eller flera barn, om fadern är änklings eller frånskild	1: 75 »

Utom äktenskap födda barn äro berättigade till understöd i likhet med inom äktenskap födda.

Till arbetsför hustru utan barn utgår intet understöd.

Har den värnpliktige barn med olika mödrar och vårdas ej barnen tillsammans, skall beräkning av understöd i enlighet med ovan angivna grunder ske särskilt för sig beträffande vardera moderns barn, i förekommande fall hustru jämte barn.

Är den värnpliktige på grund av avtal eller genom domstols utslag, vilket vunnit laga kraft, förpliktad att till hustru eller barn utgiva underhållsbidrag med visst belopp och överstiger det dagliga understöd, som med tillämpning av ovan angivna grunder skulle utgå, vad enligt avtalet eller utslaget belöper för dag, skall understödet nedsättas till sistnämnda belopp.

3 §.

Värnpliktig skall själv bidra till det hans hustru eller barn tillkommande understödet med en femtedel av penningbidraget.

4 §.

Närmare föreskrifter i fråga om villkoren för understöds utgående samt om tillämpningen i övrigt av denna förordning meddelas av Konungen.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1931, och upphör förordningen den 1 juni 1912 (nr 84) om understöd i vissa fall åt värnpliktigs hustru och barn (familjeunderstöd) vid samma tidpunkt att gälla; dock att sistnämnda förordning skall äga tillämpning beträffande vid nämnda tidpunkt i tjänst varande värnpliktiga under den tjänstgöring, till vars fullgörande de då äro inkallade.

Beträffande utredningen i ärendet får utskottet hänvisa till åberopade statsrådsprotokollet.

Vidare har uti en inom andra kammaren av herr *O. Öhman m. fl.* väckt motion (nr 364) hemställts, att riksdagen i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 151 måtte besluta antaga följande

Motion.

Förslag

till

Förordning om understöd i vissa fall åt värnpliktiges hustru och barn (familjeunderstöd).

Häri genom förordnas som följer:

§ 1.

Under den tid, värnpliktige fullgör honom enligt gällande författningar åliggande värnpliktstjänstgöring i fredstid, skall hans hustru eller husefore-

ståndarinna och barn erhålla understöd av statsmedel enligt i denna förordning stadgade grunder, såvida understöd är nödvändigt för deras uppehälle.

§ 2.

Understöd utgår i enlighet med av socialstyrelsen utarbetade dyrortsgruppering med följande belopp för varje dag, den värnpliktige äger tillgodoräkna sig såsom tjänstgöringsdag, in- och utryckningsdagarna inberäknade, nämligen:

till hustru eller husföreståndarinna:

i ortsgrupp I	2: 35 kr.
» » II	2: 70 »
» » III	3: 05 »
» » IV	3: 40 »
» » V	3: 75 »

samt för varje barn den värnpliktige har att försörja:

i ortsgrupp I	0: 50 kr.
» » II	0: 60 »
» » III	0: 70 »
» » IV	0: 80 »
» » V	0: 90 »

Utom äktenskapet födda barn äro berättigade till understöd i likhet med inom äktenskapet födda.

Har den värnpliktige barn med olika mödrar och vårdas ej barnen tillsammans, skall begränsning av understöd i enlighet med ovan angivna grunder ske särskilt för sig beträffande vardera moderns barn, i förekommande fall hustru jämte barn.

Är den värnpliktige på grund av avtal eller genom domstols utslag, vilka vunnit laga kraft, förpliktad att till hustru eller barn utgiva underhållsbidrag med visst belopp och överstiger det dagliga understöd, som med tillämpning av ovan angivna grunder skulle utgå, vad enligt avtalet eller utslaget belöper för dag, skall understödet nedsättas till sistnämnda belopp.

§ 3.

Närmare föreskrifter ifråga om villkoren för understöds utgående samt om tillämpning i övrigt av denna förordning meddelas av Konungen.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1931, och upphör förordningen den 1 juni 1912 (nr 84) om understöd i vissa fall åt värnpliktiges hustru och barn (familjeunderstöd) vid samma tidpunkt att gälla; dock att sistnämnda förordning skall äga tillämpning beträffande vid nämnda tidpunkt i tjänst varande värnpliktiga under den tjänstgöring till vars fullgörande de äro inkallade.

I fråga om de skäl, motionärerna anfört till stöd för sin framställning, får utskottet hänvisa till motionen.

I berättelsen om granskning av statsverkets jämte därtill hörande fonders tillstånd, styrelse och förvaltning för tiden $\frac{1}{7}$ 1927— $\frac{30}{6}$ 1928 anförde riksdagens revisorer rörande lantförsvarets anslag till understöd åt vissa värnpliktigas familjer, bland annat, att det förefallit revisorerna, som tagit del av vissa länsstyrelser beslut angående understöd åt värnpliktigas familjer, som om vid avgörande av frågan, huruvida behov av understöd föreläge, olika principer följdes av de olika länsstyrelserna. Detta förhållande kunde enligt revisorernas mening i viss mån vara orsaken till att, såsom av en av revisorerna gjord sammanställning av utbetalta familjeunderstöd vid vissa truppförband under budgetåret 1927/1928 framginge, vid truppförband av ungefär samma storlek beloppen av utbetalta understöd varierade högst betydligt. Revisorerna ansåge det önskvärt, att åtgärder vidtoges för ernående av en någorlunda enhetlig tillämpning av förevarande bestämmelser.

Med anledning av dessa uttalanden från statsrevisorernas sida anförde 1929 års riksdag i till Konungen ställd skrivelse nr 4 A rörande anslaget till familjeunderstöd bl. a. följande.

»Vad riksdagens revisorer anført i fråga om förevarande anslags användning, synes riksdagen tala för att en undersökning bör ske, i vad mån olika principer vid understödets utbetalning vinna tillämpning. Det torde därvid jämväl böra tagas i övervägande, huruvida icke beträffande styrkandet av understödsbehovet och försörjningsskyldigheten kompletterande bestämmelser böra meddelas. Av de intyg, som i sådant hänseende nu skola lämnas av vederbörande kommunala myndigheter, torde nämligen icke alltid med full säkerhet framgå, att anledning verkligen föreligger för statsverket att bidra till underhållet av den värnpliktiges anhöriga under tid, han fullgör värnpliktstjänstgöring. Jämväl torde böra övervägas, om icke i de fall, då en värnpliktig har viss försörjningsskyldighet enligt träffat avtal, understödet bör utgå endast med så högt belopp, som skulle hava tillkommit den underhållsberättigade, därest försörjningsskyldighet fullgjorts i enlighet med avtalet.»

Över riksdagens skrivelse i nu anförda del infordrades yttranden från överståthållarämbetet samt länsstyrelserna, därvid tillika begärdes upplysning 1) rörande antalet till vederbörande myndighet under 1929 överlämnade ansökningar om familjeunderstöd; 2) hur många av dessa ansökningar som avsett understöd till barn utom äktenskap; 3) hur många av ansökningarna som beviljats resp. avslagits samt hur många som avslagits på den grund, att behov av understöd ej ansetts föreligga; 4) huruvida vid behovsprövningen viss norm tillämpades samt i så fall vilken; 5) huruvida de uppgifter, som lämnades enligt det fastställda ansökningsformuläret, i allmänhet vore tillfyllest samt, därest så ej vore fallet, vilka ytterligare uppgifter som kunde anses önskvärda; 6) huruvida det enligt myndighetens erfarenhet i någon större utsträckning förekomme, att där värnpliktig lämnade underhållsbidrag enligt avtal eller utslag, beviljat familjeunderstöd överstege det avtalade eller utdömda underhållsbidraget; samt 7) huruvida bestämmelserna rörande familjeunderstöd i något hittills ej berört avseende enligt myndighetens uppfattning vore i behov av revision.

Jämväl från chefen för generalstaben och statens fattigvårdsinspektör infordrades yttranden.

Sedermera verkställdes inom försvarsdepartementet genom särskilt tillkallad person utredning i ärendet. Resultatet av utredningen sammanfattades i en promemoria rörande ändrade bestämmelser om familjeunderstöd vid värnpliktstjänstgöring. Vid promemorian voro fogade utkast dels till ändrad lydelse av §§ 1 och 2 i den grundläggande förordningen av den 1 juni 1912, dels till ändrad lydelse av §§ 1, 4 och 8 i tillämpningsförordningen den 10 juni 1912, dels ock till nytt formulär för ansökan om familjeunderstöd.

Promemorian jämte därvid fogade utkast till författningsändringar och nytt ansökningsformulär remitterades för yttrande till överståthållarämbetet och samtliga länsstyrelser, statens fattigvårdsinspektör, arméförvaltningen, marinförvaltningen, flygstyrelsen, chefen för generalstaben, chefen för marin-staben, samtliga arméfördelningschefer, militärbefälhavaren för övre Norrland, militärbefälhavaren på Gotland, stationsbefälhavarna vid flottans station i Stockholm och vid flottans station i Karlskrona samt chefen för kustartilleriet. Sedan de begärda yttrandena inkommit, anbefalldes jämväl socialstyrelsen att avgiva yttrande i ärendet.

Departementschefen har till en början till behandling upptagit frågan om *behovsprövningen* samt möjligheterna att i detta avseende åstadkomma en mer enhetlig tillämpning. Efter att hava redogjort för myndigheternas i ärendet avgivna yttranden har departementschefen anfört följande:

»De uppgifter, som införskaffats rörande antalet under 1929 inkomna ansökningar om familjeunderstöd samt resultatet av dessa, giva vid handen, att allenast i relativt få fall understöd vägrats på den grund, att behov av understöd ej ansetts föreligga, men också, att de sålunda avslagna ansökningarna fördela sig mycket ojämnt på de olika tillämpande myndigheterna. Medan nämnda år å nyss angivna grund avlogos av överståthållarämbetet 13 ansökningar av 202 inkomna, av länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län 11 ansökningar av 207 inkomna och av länsstyrelsen i Östergötlands län 19 ansökningar av 171 inkomna, vägrades å enahanda grund understöd av länsstyrelsen i Malmöhus län i allenast 2 fall av 299 prövade, av länsstyrelsen i Gävleborgs län i intet fall av 246 prövade och av länsstyrelsen i Värmlands län likaledes i intet fall av 155 prövade. Även om bestämda slutsatser måhända icke kunna dragas av uppgifter, avseende allenast ett år, giva dock de anförda siffrorna, sammanställda med vad som framkommit i de olika yttrandena över 1929 års riksdagsskrivelse, ett ganska starkt intryck av att behovsprövningen hos olika myndigheter verkställs på olika sätt, att den sker mera strängt hos en myndighet än hos en annan och att delvis olika grunder tillämpas. Uppenbarligen är det önskligt, att härutinnan en bättre ordning kommer till stånd, vilken garanterar, så långt det är möjligt, en lika bedömning av ensartade fall.

Den enda för närvarande gällande regeln med avseende på behovsprövningen är, att understöd skall vara nödvändigt för hustrus eller barns uppehälle. Vid prövningen hava myndigheterna att tillgå vissa upplysningar, som den värnpliktige skall lämna i sin ansökan om understöd; för denna finnes, såsom redan inledningsvis anmärkts, visst fastställt formulär. En första åtgärd i syfte att åstadkomma en mera jämn och enhetlig prövning

synes då vara att sörja för en lämplig komplettering av ansökningsformuläret, i den mån detta är ofullständigt eller ur andra synpunkter mindre tillfredsställande. Sistnämnda spörsmål skall i det följande mera utförligt behandlas. Redan i detta sammanhang må emellertid anmärkas, att det nuvarande formuläret enligt min mening bör utfyllas i åtskilliga avseenden. Med mera fullständiga och tillförlitliga uppgifter rörande den värnpliktiges och hans anhörigas ekonomiska ställning vinner man visserligen ingen direkt garanti för större enhetlighet de olika myndigheterna emellan vid behovsprövningen; denna kan ju alltfört ske mer eller mindre strängt. Men givet är, att i den mån felkällor av ena eller andra slaget kunna elimineras, detta skall verka i utjämnande riktning.

Härutöver låter sig tänkas, att man i författningsväg meddelar vissa närmare regler för behovsprövningen, avseende att göra denna mera schematisk och därmed mera enhetlig. I den ovan omnämnda promemorian diskuteras, närmast i anslutning till vad i remissvaren uppgivits angående praxis hos olika tillämpande myndigheter, vissa uppslag i detta hänseende. Det må också påpekas, att i ett genom proposition till årets riksdag framlagt förslag rörande moderskapsunderstöd, vilket förslag likaledes är grundat på behovsprincipen, upptagas vissa regler i motsvarande syfte. Enligt detta förslag skall sålunda, där ej särskilda omständigheter till annat föranleda, behov av moderskapsunderstöd anses föreligga, om för barnaföderskan eller, där hon är gift, om för makarna tillsammans vid senaste taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt icke upptagits beskattningsbart belopp överstigande 500 kronor. En dylik regel sammanfaller principiellt med den av vissa länsstyrelser i fråga om familjeunderstöd tillämpade grundsatsen, att understöd i allmänhet beviljas, så snart den värnpliktiges senaste inkomst ej överstiger visst belopp. På sätt i promemorian anføres, torde emellertid denna grundsats knappast lämpa sig att lagfästas å det förvarande området. Själva behovsprincipen har här redan från början understrukits mycket starkare än vad fallet tänkes bliva i fråga om moderskapsunderstödet; i den grundläggande författningen anges, att hustru och barn kunna erhålla understöd, därest sådant är nödvändigt för deras uppehälle. Emellan denna regel och en tillämpningsföreskrift av nyss angivna innebörd synes råda en viss motsättning. Det är dessutom högst troligt, att den större enhetlighet, som genom en sådan föreskrift skulle ernås, komme att vinnas allenast mot ökade understödskostnader för statsverket. Det kan också sägas, att behovet av en så pass schematisk tillämpningsföreskrift knappast framträder med samma styrka i fråga om familjesom i fråga om moderskapsunderstödet. Beträffande det senare är tänkt, att behovet skulle provas av enskilda sammanslutningar, de statsunderstödda sjukkassorna; i fråga om familjeunderstödet åter ombesörjes prövningen av statliga organ med vidsträckt erfarenhet från handläggandet av liknande ärenden och med möjlighet att i tveksamma fall inhämta yttranden från statliga och kommunala myndigheter.

I promemorian har däremot ifrågasatts, att man skulle i tillämpningsföreskriften fastslå en viss maximigräns beträffande behovet. Närmare utförd skulle denna anordning innebära, att om den värnpliktige — i förekommande fall den värnpliktige och hans hustru — vid årets taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt påförts ett taxerat belopp av viss storlek, varierande med hänsyn till levnadskostnaderna å olika orter, behov av understöd i regel ej skulle anses vara förhanden. En föreskrift av denna innebörd, vilken uppenbarligen icke skulle hava samma praktiska räckvidd som den ovan omnämnda, har också förordats av flertalet myndigheter, som yttrat

sig över promemorian. A andra sidan hava i vissa yttranden mot förslaget framställtts principiella invändningar, vilka torde förtjäna beaktande.

Till en början har sålunda anmärkts, att anordningen komme att medföra, att alla, för vilka inkomsten understigit det såsom maximigräns fastslagna beloppet, skulle anse sig äga rätt till understöd. Denna invändning gäller tydligen i fråga om varje maximiregel, oberoende av huru den utformas. I och för sig är det naturligen icke av någon större betydelse, vilken uppfattning de enskilda sökandena hava. Men mera betänkelig ställer sig saken, om en liknande uppfattning skulle vinna insteg jämväl hos de provande myndigheterna. I promemorian har uttalats vissa farhågor för, att så skulle bliva fallet, att med andra ord det stora flertalet ansökningar, beträffande vilka maximisiffrorna ej uppnåtts, komme att utan någon närmare prövning beviljas. En länsstyrelse har också vitsordat, att fog finnes för dessa farhågor. Det är tydligt, att om utvecklingen komme att gå i denna riktning, hela anordningen skulle vara väsentligen förfelad. Måhända skulle en något ändrad formulering av de föreslagna bestämmelserna kunna bidraga till att hindra en sådan utveckling. Men själva formuleringen torde nog i detta hänseende spela en underordnad roll. Det är maximiregelns faktiska existens, som man närmast har att räkna med, och att denna skulle komma att medföra en viss tendens till förskjutning uppåt vid behovsprövningen, torde nog få anses ofrånkomligt.

Viktigare synes mig emellertid den andra principiella invändningen vara, som framställtts mot förslaget, nämligen att den värnpliktiges inkomster enligt årets taxering, d. v. s. under det föregående året, på ett ensidigt sätt skjutas i förgrunden. Visserligen får erkännas, att man i taxeringen har en fast och påtaglig omständighet att hålla sig till, och att det vid uppbyggandet av ett normsystem är en given fördel, måhända nödvändigt, att äga en dylik fast utgångspunkt. Ur denna synpunkt synes mig också det i promemorian såsom alternativ I innefattade förslaget vara att föredraga framför det från visst håll framförda, nämligen att taga den värnpliktiges inkomster vid tiden för tjänstgöringens början till utgångspunkt samt, därest dessa uppgått till belopp, som för år räknat skulle motsvara de i alternativ I angivna taxeringsbeloppen, i regel vägra understöd. En regel av sistnämnda innebörd bygger på en rent tillfällig omständighet och skulle tydligen giva långt osäkrare utslag än den i alternativ I upptagna, vilken grundar sig å inkomstförhållandena under en relativt lång tidsrymd. Emellertid synes mig överhuvud vanskligt att grunda en bedömningsregel å förhållanden, som hänföra sig till tiden före tjänstgöringens början. Bakom regler av denna innebörd ligger tanken, att om den värnpliktige före nämnda tidpunkt haft en viss icke alltför låg inkomst, han bort kunna lägga undan medel för familjens uppehälle under tiden för värnpliktstjänstgöringen. Men det måste ihågkommas, att man här så gott som uteslutande har att göra med unga personer, vilkas ekonomiska ställning ej hunnit vinna någon egentlig stadga. I flertalet fall leva de ännu ur hand i mun, och det torde nog höra till undantagen, att några mera avsevärda besparingar gjorts. För övrigt må i detta sammanhang erinras, att läget är helt olika, när det gäller en tjänstgöringsperiod å 25 eller 30 dagar, och då fråga är om en period av exempelvis 200 dagar. Eventuella besparingar kunna förslå i det förra fallet men ej i det senare. Men för beaktande härav giva å ifrågavarande grund fastställda regler ej rum.

Behovet av understöd skall hänföra sig till tiden, då värnpliktstjänstgöringen pågår, och det är sålunda till familjens läge under denna tid, som man väsentligen måste taga hänsyn. Beträffande detta läge saknar man åter i regel fasta hållpunkter. I de fall, där den värnpliktige har tjänst

eller anställning, på grund av vilken han under värnpliktstjänstgöringen får uppbära viss avlöning, eller där han äger visst kapital i penningar eller fast egendom, eller där hustru eller barnamoder äger fast anställning eller kapital, kunna naturligen mer eller mindre bestämda slutsatser dragas. Men att på grundval härav uppställa en någorlunda enkel och lätthanterlig maximiregel synes icke lätt. Av betydelse är icke blott den påräkneliga inkomstens storlek utan jämväl dess beskaffenhet — om den utgår kontant eller in natura — familjens storlek och sammansättning, huruvida bostad behöver förhyras för densamma eller icke, om exempelvis arbetskraft måste lejas för skötseln av en jordbruksfastighet, huru lång tjänstgöringstiden är o. s. v.

Det lärer nog till sist få erkännas, att de på behovsprövningen inverkan omständigheterna äro allt för många och skiftande för att lämpligen kunna innefattas i en schematisk formel, även om med denna avses allenast att fastslå en maximigräns i fråga om behovet. Enligt min uppfattning torde det vara klokast att inskränka sig till att genom ansökningsformulärets komplettering söka få fram precisa och tillförlitliga uppgifter rörande de viktigaste av nämnda omständigheter och sedan överlämna åt de tillämpande myndigheterna att såsom hittills verkställa en prövning under hänsynstagande till samtliga lämnade upplysningar och vad genom eventuella remisser till ortsmyndigheter eller eljest kan därutöver inhämtas. Såsom påpekats i ett yttrande, äga de prövande myndigheterna en vidsträckt erfarenhet i fråga om behovsprövning från fattigvårds- och barnavårdsärenden. Man lärer också kunna hoppas, att sedan genom den i ärendet företagna utredningen uppmärksamheten blivit fäst å önskvärdenheten av mera jämn tillämpning samt upplysningar rörande praxis å olika håll bragts till myndigheternas kännedom, mera ensartade bedömningsgrunder skola så småningom och i den utsträckning det är möjligt komma till användning.»

Departementschefen har härefter behandlat frågan, huruvida kompletterande bestämmelser borde meddelas beträffande *styrkandet av understödsbehov och försörjningsplikt*. Efter förmälan, att myndigheterna i sina i den föreliggande frågan avgivna yttranden gjort vissa anmärkningar mot det för närvarande gällande formuläret och åtskilliga önskemål uttalats i fråga om dess utfyllande, har departementschefen anfört följande:

»Av den ståndpunkt, jag i det föregående intagit till spörsmålet om de lämpligaste åtgärderna för att få till stånd en mera enhetlig behovsprövning, följer, att jag för min del anser det vara av synnerlig vikt, att ansökningsformuläret göres i möjligaste mån fullständigt. Den komplettering av det för närvarande gällande formuläret, som innefattas i det vid promemorian fogade utkastet till nytt formulär, synes mig i det stora hela tillfredsställande. Möjligen kan ifrågasättas, huruvida icke mera specificerade uppgifter borde lämnas angående hustrus respektive barnamoders inkomstförhållanden under tiden för värnpliktstjänstgöringen. Till denna fråga liksom till de erinringar och önskemål med avseende å nämnda utkast, vilka framförts i de över promemorian avgivna yttrandena, torde jag emellertid icke nu behöva taga definitiv ståndpunkt. Såsom anmärkts ingår formuläret i en administrativ författning, och dess lydelse är i viss mån avhängig av det beslut, som riksdagen må komma att fatta i anledning av den framställning, som nu avses att avlätas till riksdagen.

Det torde kunna förväntas, att man genom införandet av ett nytt och bättre formulär, åtminstone om sedermera behörig noggrannhet iakttagas vid dess

ifyllande, skall väsentligt underlätta de prövande myndigheternas arbete. Men det är naturligen fortfarande önskligt, att i den mån tveksamhet likväl är för handen eller då frågorna i formuläret ej fullständigt besvarats, nämnda myndigheter låta genom sina underordnade organ verkställa kompletterande utredning.»

Vidkommande frågan om *begränsning av understödet*, då den värnpliktige betalar underhållsbidrag med bestämt belopp, har departementschefen förordat ett till § 2 i den grundläggande förordningen föreslaget tillägg av innebörd, att, därest den värnpliktige vore på grund av avtal eller domstols utslag förpliktad att till hustru eller barn utgiva underhållsbidrag med visst belopp samt det dagliga understödet enligt i paragrafen förut meddelade bestämmelser skulle överstiga vad enligt avtalet eller utslaget belöpte för dag, understödet skulle nedsättas till sistnämnda belopp.

Beträffande behandlingen av vissa föreslagna ändringar i understödsreglerna, som icke berörts i ovannämnda riksdagsskrivelse, får utskottet hänvisa till återropade statsrådsprotokollet.

*Utskottets
yttrande.*

Det motionsvis gjorda yrkandet om en förhöjning av de för närvarande utgående understödsbeloppen har utskottet icke ansett sig kunna tillstyrka. Vad i motionen i övrigt föreslagits, har utskottet ej heller funnit sig böra biträda.

Mot det av Kungl. Maj:t framlagda förslaget till förordning om familjeunderstöd har utskottet icke haft något att erinra.

Utskottet får alltså hemställa,

att riksdagen må, i enlighet med Kungl. Maj:ts förslag och med avslag å herr Öhmans m. fl. motion II: 364, antaga det vid statsrådsprotokollet över försvarsärenden den 20 februari 1931 fogade förslaget till förordning om understöd i vissa fall åt värnpliktigs hustru och barn (familjeunderstöd).

Stockholm den 10 april 1931.

På statsutskottets vägnar:

S. H. KVARNZELIUS.

Närvarande: se under utlåtandet nr 73.